מכתבים ערותי

התקשתי, משום מה, להשיג את רכבת המחשבות של (1233/109). הבינותי איכשהו שהוא תל־אביבי, בשנות העשרים וכמה שלו, ושתחביביו הם: טניס למעשה. ופוליטיקה — להלכה.

עם פוליטיקה וטניס הוא סבור כי יוכל לעניין אותך, בתנאי שאת, סלחי לי על הביטוי — חתיכה. ולא סתם, אלא כזאת שעליה מסתכלים פעמיים.

אגב, הוא מבקש לציין שהוא מאוד אלגנטי — מטבעו.

★ ★ ★

קולנוע, ספורט, טיולים ועוד

אחד מאותם מיכתבים של תריסר בפרוטה: 3 חיילים צעירים (110, 111 ו־1233/112) המחפשים שלוש נערות כדי לכתוב אליהן, ומאוחר יותר — להיפגש איתן. לרשימה הנדושה של צורות־הבילוי האהובות עליהם, הם מוסיפים את המילה — ועוד...

למה, אתן סבורות יכלו להתכתן?

★ ★ ★

רבותי, ההיסטוריה חוזרת

אתם יודעים שאינני משתגעת אחרי מיכתבים מסוג של „היה זה בתאריך" או „למי אבד". ואם אני מתרתת הפעם ונותנת ל(1233/113) לדבר, זה רק בזכות ירח צעיר שנח על חלוני, ותו לא.

ובכן: זה היה בתאריך 30.3.61. בהצגה יומית של הסרט עשרת הדיברות, בקולנוע פאר. הוא לבש חולצה ירוקה מצמר, מכנסיים חומות קורדרוי, וישב בטווח של פחות מחמישה מטרים. אני ישבתי עם חברתי, שהיא בלונדית, ואילו אני — שחרחורת. הוא זרק אלי מבטים, ואני החזרתי לו מבלי לעמעם בעיניים. עברנו על החוק האוסר עישון בסרט. הוא ניתפס בקלקלתו, ואילו אני הצלחתי להימלט מקנס. הוא מצא חן בעיני ויש לי הרושם כי הוא ביישן. אחרת היה בא לעשות הכרות. היתה לו הזדמנות. למרות זאת, החלטתי להכירו, איכשהו, לאחר הסרט. אך עד אשר הצלחנו לזוז, הוא כבר השיג אותנו ויצא ראשון. לאחר מכן ראינו אותו עולה לגיפ, ולפני שנסע שוב זרק אלינו מבט — ואז נסע. נאלצנו להמשיך ללכת במטרה ששוב ניפגוש אותו. והוא באמת חזר — אלא שהפעם לא ראה אותנו. כשעלינו לקו 4, שוב ראינו אותו מסתובב, אבל שוב — לא הצלחנו.

„אני בטוחה שאם הוא יקרא את מיכתבנו, יהיה לו האומץ להתקשר איתנו. אנו מלאות ציפיה."

אתן מספרות לי?

★ ★ ★

.מה קרה לך יקיריי" שאלה אשה אחת את בעלה. „... ביום ראשון אכלת שעועית. ביום שני, אכלת שעועית, ביום שלישי, אכלת שעועית. פיתאום היום, אתה שונא שעועית."

להשיב חיוך לצפורים

ידידנו (1233/114), שזה עתה מלאו לו 19 אביבים, מחפש את הנערה אשר יודעת לאהוב את מה שהטבע יודע להעניק. והוא אומר: „סוף סוף, הגיעו הימים אשר אהבתי — ימי האביב. לצאת לאחו, לראות כלניות, להריח את ריח־הניחוח אשר נישא באוויר. לראות איך השמש והצל דולקים זה בעקבות זה, מענף לענף. לראות ציפור ניסערת מעדנת היונה, פוצחת בשיר ממרומי עץ גבוה. ומעל פרוסה כיפת־השמים אשר רק אתמול היו אפורים והיום, הם שיר של תכלת.

הו, מה חבל שעל כל הנוף הזה מתענג אנוכי בעצמי. אנא, רותי, עזרי לי למצוא את אותה ילדונת היודעת להשיב חיוך לציפורים, בעיניה התכולות, שחורות או אפורות, ושטרם ידעתי את שמה..."

אל דאגה, בקרוב תדע.

הטיפוס שלי

אני מכירה אנשים המתקשים לזהות את עצמם בהקיץ. ואילו (1233/121) מבקש מהנערה שבתמונה שתזהה עצמה בשנתה. ואם אתם תוהים במה המדובר, ובכן הקשיבו: „... רותי, קרה לי מקרה מוזר. איבדתי את מצלמתי לפני כשנתיים, ועתה החזירו לי אותה. ומה אני מוצא בתוכה אם לא פילם משומש. אני מפתח אותו בטפיד, ומגלה מלוא הסרט סיפוסים שונים. בין היתר, גיליתי את תמונתה, מה שנותן לי להבין מדוע צילמתי אותה לבד ועוד בשנתה. אינני סבור כי אני מכיר אותה." אבל הוא בטוח שהיא הסיפוס שלו, אתם יודעים. אז „... רותי! אנא מצאי אותה! כי באו מים עד נפש." ושלוש פעמים וכו' וכו' וכו'.

ציפור קטנה לחשה לי...

סטירת־לחי מידה של מיתמחה (סטאג'ירית) למשפטים שהוענקה בעת רוגז ל**עו"ד שלמה תופיה־כהן** בעת דיון משפטי — גרמה בעקיפין לקביעת תקנה חדשה, לפיה אפשר יהיה לפטר מיתמחה ממקום עבודתו, באם ימצא ראוי לכך. בקרב מיתמחים נקראת תקנה זו בשם תקנת יונה סופר . . . העתונאית **מירה אברך** יצאה לגינבה בקשר לעניינים שבינה לבין רופאה הפרטי. ישראליים שיזדמנו לריביירה הצרפתית בחודש מאי יוני, מוזמנים לבקר ביאכטה הפרטית (דווקא לא של אונאסיס) אשר תעמוד לרשותה הבלעדית של מירה . . . **יהודית גלעדי**, המקסימה, המנחה הפסבדו־מיקצועית של תצוגות האופנה, חזרה הביתה לאחר ביקור קצר באירופה. יוזמת תצוגת האופנה הפריזאית — הגב' **יעל מטרון** — יכולה איפוא לישון בשקט. מי שלא יכול לישון בשקט הן כמה עשרות נשי־חברה, שהשאלה הנצחית מה ללבוש (לתצוגה, כמובן) מטרידה לא מעט את שלוותן. **מלכה רוזנשטיין**, מאידך, אינה נימנית עם נשים אלו. היא תלבש את השמלה מהשנה — הבאה . . . טולוז לוטרק הישראלי, הידוע יותר כ**משה ברנשטיין**, נראה ערב אחד בכסית, כשהוא בגילופין. בתור שכזה, הירשה לעצמו לקרוץ לכל דיכפין(ה); לצעוק חמס על מלצרים, ולירוק לעברו של הצייר **ראובן**. **ראובן**, שישב בחברת אשתו ואורחים דוברי־אנגלית . . . הבמאי **דן קידר** ניפרד מאשתו, **נוגה**, הסיבה: אידיאולוגית. וכך מגיע מספר המתגרשים ל — — — יותר מדי . . . הראשונות שמזכו את בריכת השחייה באכדיה הן שמונת התיאטרון הצרפתי אטלייה. בזאת, דומני, מותר כבר להכריז על פתיחת עונת הרחצה ותור החתיכות.

חשבונות מכל שדרות העם מחזקים אצלנו

בנק לאומי לישראל בע"מ

הבנק הצועד עם הזמן